

at undersøge det selv, men jeg tror, det er rigtigt —, gaar begge disse to Væsener og søger efter en Bygning i Skagen uden at tænke paa at arbejde sammen og søge efter en fælles Bygning, hvilket jo baade var praktisk for Befolkningen og billigere for Staten. Jeg spørger den højtærede Minister for offentlige Arbejder, om det forholder sig rigtigt, at der i dette Tilfælde arbejdes uden Kontakt mellem de to Væsener.

Til Slutning vil jeg sige, at det, man jo har bebrejdet Regeringen ved enhver Lejlighed, og som er kommet til Orde saavel under Finanslovdebatten som ved Diskussionen om Valutalovforslaget, er Manglen paa Aktivitet i Valutaspørgsmaalet, Regeringens mærkelige Passivitet til Trods for, at den netop kom til Magten paa Spørgsmaalet om Valutasagen. Alle disse Diskussioner, alle de mange komplicerede Debatter om Valutaspørgsmaalet er vist i Virkeligheden ikke af stor Interesse, fordi de har drejet sig om de enkelte Faktoreres Orden; men jeg tror, at denne Faktoreres Orden er ret ligegyldig, og at de fleste Mennesker er klare over de Forholdsregler, der burde træffes. Hvis man vilde kaste alle politiske Teorier over Bord, vilde man let finde en Løsning; thi man er her som i alle andre Lande klar over, hvad det er for Faktorer, der spiller en Rolle. Man kan blot henvise til Udlandet, hvor man har været i Stand til at stabilisere Valutaen. Jeg vil nævne, at man i de paagældende Lande opstiller de samme Ting, som her fremføres under Valutadebatten; jeg har haft Lejlighed til at se Betænkninger fra Polen og Rumænien, hvori man klart fremhæver, at de Veje, der skulde gaa — det var den Gang, Stabiliseringen ikke var gennemført i Polen, det er den for Øjeblikket ikke i Rumænien —, var en fornuftig Seddelpolitik, en maaltbevidst Finanspolitik og en aktiv Toldpolitik til Forbedring af Handelsbalancen; det er de Veje, Udvalgene og Regeringskommissionerne i de paagældende Lande foreslaar at gaa, og der er ingen Tvivl om, at det ogsaa er den Vej, man vilde gaa herhjemme, hvis man blot kunde blive enig om at kaste de politiske Teorier over Bord.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingerne. De genoptages i Aften Kl. 7.

Mødet udsat Kl. 4²⁰.

Mødet genoptaget Kl. 7.

Rode: Den højtærede Statsminister gav et Tilsagn, for hvilket jeg takker ham, om at ville, saafremt han skulde aabne Rigsdagen endnu en Gang, træffe Foranstaltninger til at søge en bedre Form og Indhold for Aabningshøjtideligheden, og jeg maa ogsaa af den Grund haabe, at den højtærede Statsministers Politik vil tillade ham at indlede næste Rigsdagssamling. Det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt synes at mene, at til at tilvejebringe en saadan bedre Form og Indhold vil Oplæsningen af Reskriptet kunne bidrage synderligt. Men om dette oplæses eller ikke, forekommer mig at være ganske uvæsentligt. Den Omstændighed, at dette Reskript indledes med en gammel Formular, synes for det ærede Medlem at indeholde den ogsaa af ham ønskede Højtid. Jeg kan ikke se, at denne Formular har noget i sig selv højtidsvækkende. Tværtimod vilde jeg mene, at det var meget ønskeligt, om man her ligesom i andre Lande gav Afkald paa en Titulatur for den kongelige Majestæt, der intet Indhold mere har. De Lande, der tidligere har haft en saadan Opremsning af Herredømer, der ikke længere eksisterer, har ofte forladt den, og for den danske Stats, den danske Kongemagts og det danske Folks Vedkommende kunde intet længere tale imod at finde en klarere, enklere og mere til Nutidens Forhold svarende Udtalelse om, hvad Kongen er Konge for. Ej heller kan jeg give det ærede Medlem Hr. N. Neergaard Ret, hvis hans Udtalelse i Dag om Aabningshøjtideligheden skulde forstaas saaledes, som om en Forstyrrelse af Højtide-